

«ВЫ САПРАЎДНЫЯ НАШЧАДКІ

ПЕРАМОЖЦАЎ»

5 ліпеня 2022 г.

«АДРАДЗІЦЬ НАЦЫЗМ МЫ НЕ ДАЗВОЛІМ»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар.)

Вы спраўдныя нашчадкі апантаны жаданнем нашчодзіць беларускай эканоміцы, што гатовы аддаць у ахвяру уласны народ. Класічныя паводзіны фанатыка. Да таго ж там даўно падазялілі сваіх жыхароў на грамадзяні і не грамадзян, падазяляючы, адпаведна, грамадзянскія правы. Што гэта, калі не сённяшняя сеграгацыя, не ўзвышэнне адной групы насельніцтва над другой па этнічнай прыкмеце? Што гэта, калі не прагая расізму і нацызму?

Краіны Балты настолькі апантаны жаданнем нашчодзіць беларускай эканоміцы, што гатовы аддаць у ахвяру уласны народ. Класічныя паводзіны фанатыка. Да таго ж там даўно падазялілі сваіх жыхароў на грамадзяні і не грамадзян, падазяляючы, адпаведна, грамадзянскія правы. Што гэта, калі не сённяшняя сеграгацыя, не ўзвышэнне адной групы насельніцтва над другой па этнічнай прыкмеце? Што гэта, калі не правая расізму і нацызму?

Але гэтак жа, як і ў мінулым стагоддзі, за гэтымі працэсамі стаіць усё тая ж цывілізаваная Заходняя Еўропа, якая спачатку гадавала монстра па імені фашысцкая Германія, а потым, каб выжыць, кідала ў абдымкі тых, каму яшчэ нядарна так моцна жадала паражання. Да нас. Гісторыя паўтарыцца. Монстра гадуюць ва Украіне. Раўзумна прыдумалі. Навошта ў сябе дома? Там. Вобраз ворага спрабуюць стварыць у тым ліку і з нас, беларусаў.

Гэта свет, у якім мы жывём. Жывём і, нягледзячы ні на што, прадаўжаем будаваць сваю дзяржаву так, як рабілі нашы продкі... з кілопатам пра людзей, павагай да іншых народаў, гадоўнасцю абаранячь праўду і справядлівасць.

І мы ведаем, што, пакуль не называем навязаныя нам звонку традыцыі, прынцыпы, меркаванні сваёй палітыкай, мы будзем незалежныя. Мы ведаем, што, пакуль гаварымся сваёй гісторыяй, сваім народам, сваёй краінай, мы будзем свабодны. Да таго часу, пакуль у нас родная зямля і гістарычная памяць, мы — народ.

Мы будзем беларусамі! І гэта не лозунг! — гэта рэальны статус. Ну і традыцыя, перш чым павіншаваць вас з гэтым святым святкам яшчэ раз на заканчэнне, хацеў бы звярнуць вашу ўвагу на некалькі момантаў. Я гэта раблю ў рабочым рэжыме, таму што калі яшчэ давядзецца сабраць у гэтай зале 3 тысячы эліты нашага грамадства. Тых, каму давядзецца ў будучым у тым ліку вызначаць жыццё нашай краіны.

І мы ведаем, што, пакуль не называем навязаныя нам звонку традыцыі, прынцыпы, меркаванні сваёй палітыкай, мы будзем незалежныя. Мы ведаем, што, пакуль гаварымся сваёй гісторыяй, сваім народам, сваёй краінай, мы будзем свабодны. Да таго часу, пакуль у нас родная зямля і гістарычная памяць, мы — народ.

Мы будзем беларусамі! І гэта не лозунг! — гэта рэальны статус. Ну і традыцыя, перш чым павіншаваць вас з гэтым святым святкам яшчэ раз на заканчэнне, хацеў бы звярнуць вашу ўвагу на некалькі момантаў. Я гэта раблю ў рабочым рэжыме, таму што калі яшчэ давядзецца сабраць у гэтай зале 3 тысячы эліты нашага грамадства. Тых, каму давядзецца ў будучым у тым ліку вызначаць жыццё нашай краіны.

Дарагія ветэраны і воіны тылу! Мы ведаем, што абавязаны вам усім, што ў нас ёсць. Жыццём, свабодай, незалежнасцю. Мы наша апора і арыенір у будучыню. Гэта на вашых плячах выстаяла і адраділася родная зямля. Многім з вас тады не было і вясмянцацці. А ў дваццаці з невялікім вы ўжо камандавалі атрадамі і распрацоўвалі ваенныя аперацыі. Адрадзілі гарады і вёскі.

Мы выстаялі. Дзякуючы вам рэспубліка стала тым бастыёнам, які стрымаў націск фашысцкіх ордуд і даў час вялікай савецкай краіне на мабілізацыю.

І тое, што наша любімая Беларусь, захлынаючыся крывёй, памірала, але не здавалася ў бях на безмысленны вышынях, было недарэмна. Калі самазданна змагалася Брэсцкая крэпасць, калі байцы генерала Русіянава палілі катэкціямі Малагава фашысцкія танкі пад Астрашыцкім Гарадком, а воіны палкоўніка Кутцапава рабілі гэта пад Магілёвам — гэта таксама было недарэмна. То ведае, можа, якрэз гэтых танкаў і не халіла фашыстам, каб выйграць гадоўную бітву пад Масквой.

Беспасрэчны факт, што на поспех выдатнай аперацыі «Баграціён» паўплываў небыwały па размаху рух супраціўлення ў Беларусі.

Сёння, у дзень, які 78 гадоў таму стаў пачаткам вызвалення акупаванай фашыскай Германіяй Беларусі, многія з нас задаюць сабе пытанне: як вы, нашы дарагія ветэраны, і вашы аднапалчаныя вытрымалі гэтыя неймаверныя цяжкасці і выпрабаванні? А мы змоглі б так? Простае пытанне, на якое простага адказу няма.

Мы, старэйшае пакаленне, глядзім на нашу моладзь і думаем: не дай бог ім перажыць такое. І ў той жа час верым, што ў іх ёсць валя сіла, мужнасць, любоў да Айчыны і гадоўнасць паўстаць на яе абарону.

Клятвенна абяцанне зрабіць усё, каб ваш падзвіг жыў у стагоддзях, а кожнае новае пакаленне беларусаў ведала, што не мае права забыць падзвіг сваіх вялікіх продкаў.

Са святкам вас, дарагія ветэраны! І нікі вам паклон!

Дарагія беларусы!

Дзень Незалежнасці для нас — гэта памяць аб самым гадоўным гістарычным ўрагаву. Гэта дата, якая не проста вяртае нас да падзей Вялікай Айчыннай вайны, але таксама вучыць цянiць тое, што зроблена пасляваеннымі пакаленнямі і нашымі сучаснікамі сёння.

Мы добра ведаем, што незалежнасць Беларусі — гэта магчымасць для нашых сяброў прыхеаць без валакіты ў Беларусь, дзе няма пустых палюў у крамах і няма прадуктовых талонаў маламалымым. Дзе не давядзецца адмаўляцца ад ацяплення зімой, эканоміцы на вадзе і паліве, як па ўсім Еўрасаюзе.

Каму там, на Захадзе, падабаецца гэта наша незалежнасць? Паўна не тым, што ўжо плаціць свайёй несвабоды і выбары элементарных жыццёвых даброт. Плаціць за кожны новы пакет антыбеларускіх і антырасійскіх санкцый, за кожную новую партыю зброі ва Украіну, за ўсе празмерныя амбіцый палітычных эліт, апантаных старой як свет ідэйі — сцерці з зямлі ўсходніх славян, знішчыць памяць пра непакораны савецкі народ.

Таму мы павінны глядзець праўдзе ў вочы: новы нацызм ужо не проста падпімае галаву, ён стаў у поўны рост. Мы бачым яго ў геапалітычных апетытах нашых заходніх суседзяў, якія прагна пазіраюць на прыгранічныя беларускія і украінскія тэрыторыі.

І нават не саромеюцца адкрыта гаварыць аб магчымай анексіі.

Краіны Балты настолькі апантаны жаданнем нашчодзіць беларускай эканоміцы, што гатовы аддаць у ахвяру уласны народ. Класічныя паводзіны фанатыка. Да таго ж там даўно падазялілі сваіх жыхароў на грамадзяні і не грамадзян, падазяляючы, адпаведна, грамадзянскія правы. Што гэта, калі не сённяшняя сеграгацыя, не ўзвышэнне адной групы насельніцтва над другой па этнічнай прыкмеце? Што гэта, калі не правая расізму і нацызму?

Але гэтак жа, як і ў мінулым стагоддзі, за гэтымі працэсамі стаіць усё тая ж цывілізаваная Заходняя Еўропа, якая спачатку гадавала монстра па імені фашысцкая Германія, а потым, каб выжыць, кідала ў абдымкі тых, каму яшчэ нядарна так моцна жадала паражання. Да нас. Гісторыя паўтарыцца. Монстра гадуюць ва Украіне. Раўзумна прыдумалі. Навошта ў сябе дома? Там. Вобраз ворага спрабуюць стварыць у тым ліку і з нас, беларусаў.

Гэта свет, у якім мы жывём. Жывём і, нягледзячы ні на што, прадаўжаем будаваць сваю дзяржаву так, як рабілі нашы продкі... з кілопатам пра людзей, павагай да іншых народаў, гадоўнасцю абаранячь праўду і справядлівасць.

І мы ведаем, што, пакуль не называем навязаныя нам звонку традыцыі, прынцыпы, меркаванні сваёй палітыкай, мы будзем незалежныя. Мы ведаем, што, пакуль гаварымся сваёй гісторыяй, сваім народам, сваёй краінай, мы будзем свабодны. Да таго часу, пакуль у нас родная зямля і гістарычная памяць, мы — народ.

Мы будзем беларусамі!

І гэта не лозунг! — гэта рэальны статус.

Ну і традыцыя, перш чым павіншаваць вас з гэтым святым святкам яшчэ раз на заканчэнне, хацеў бы звярнуць вашу ўвагу на некалькі момантаў. Я гэта раблю ў рабочым рэжыме, таму што калі яшчэ давядзецца сабраць у гэтай зале 3 тысячы эліты нашага грамадства. Тых, каму давядзецца ў будучым у тым ліку вызначаць жыццё нашай краіны.

І мы ведаем, што, пакуль не называем навязаныя нам звонку традыцыі, прынцыпы, меркаванні сваёй палітыкай, мы будзем незалежныя. Мы ведаем, што, пакуль гаварымся сваёй гісторыяй, сваім народам, сваёй краінай, мы будзем свабодны. Да таго часу, пакуль у нас родная зямля і гістарычная памяць, мы — народ.

Мы будзем беларусамі! І гэта не лозунг! — гэта рэальны статус. Ну і традыцыя, перш чым павіншаваць вас з гэтым святым святкам яшчэ раз на заканчэнне, хацеў бы звярнуць вашу ўвагу на некалькі момантаў. Я гэта раблю ў рабочым рэжыме, таму што калі яшчэ давядзецца сабраць у гэтай зале 3 тысячы эліты нашага грамадства. Тых, каму давядзецца ў будучым у тым ліку вызначаць жыццё нашай краіны.

Дарагія ветэраны і воіны тылу! Мы ведаем, што абавязаны вам усім, што ў нас ёсць. Жыццём, свабодай, незалежнасцю. Мы наша апора і арыенір у будучыню. Гэта на вашых плячах выстаяла і адраділася родная зямля. Многім з вас тады не было і вясмянцацці. А ў дваццаці з невялікім вы ўжо камандавалі атрадамі і распрацоўвалі ваенныя аперацыі. Адрадзілі гарады і вёскі.

Мы выстаялі. Дзякуючы вам рэспубліка стала тым бастыёнам, які стрымаў націск фашысцкіх ордуд і даў час вялікай савецкай краіне на мабілізацыю.

І тое, што наша любімая Беларусь, захлынаючыся крывёй, памірала, але не здавалася ў бях на безмысленны вышынях, было недарэмна. Калі самазданна змагалася Брэсцкая крэпасць, калі байцы генерала Русіянава палілі катэкціямі Малагава фашысцкія танкі пад Астрашыцкім Гарадком, а воіны палкоўніка Кутцапава рабілі гэта пад Магілёвам — гэта таксама было недарэмна. То ведае, можа, якрэз гэтых танкаў і не халіла фашыстам, каб выйграць гадоўную бітву пад Масквой.

Беспасрэчны факт, што на поспех выдатнай аперацыі «Баграціён» паўплываў небыwały па размаху рух супраціўлення ў Беларусі.

Сёння, у дзень, які 78 гадоў таму стаў пачаткам вызвалення акупаванай фашыскай Германіяй Беларусі, многія з нас задаюць сабе пытанне: як вы, нашы дарагія ветэраны, і вашы аднапалчаныя вытрымалі гэтыя неймаверныя цяжкасці і выпрабаванні? А мы змоглі б так? Простае пытанне, на якое простага адказу няма.

Мы, старэйшае пакаленне, глядзім на нашу моладзь і думаем: не дай бог ім перажыць такое. І ў той жа час верым, што ў іх ёсць валя сіла, мужнасць, любоў да Айчыны і гадоўнасць паўстаць на яе абарону.

Клятвенна абяцанне зрабіць усё, каб ваш падзвіг жыў у стагоддзях, а кожнае новае пакаленне беларусаў ведала, што не мае права забыць падзвіг сваіх вялікіх продкаў.

Далей. Не спрацавала — трэба нешта прыдумаць. Пайшлі глыбей, пайшлі далей. Ужо пачалі праваковаць ваіну з Расіяй, блакіруючы тэрыторыю Расійскай Федэрацыі. У гэтым выпадку — Калінінград. Я не ведаю, чым яны скончаць потым. Пачалі ўжо апраўдвацца, асабліва літоўцы: «Ды гэта не мы, мы ж нікога не блакіруем, гэта ж Еўрасаюз». Я Паўроува пазачора кажа: «У Еўрасаюзе расшэнні прымаюцца кансэсусам, аднагалосна. І калі б Літве гэта было не выгадана, яны не павінны былі галасаваць за рэзалюцыю Еўрапейскага саюза. А прагласавалі і былі ініцыятарамі. Амерыканцы загадалі, найперш палякам і літоўцам, працаваць на абвасторэнне. Для таго, каб і тут, як ва Украіне, распахчы новую ўважну. Думай, што закончаць апошнім жыхаром Еўропы, як яны цяпер гавораць пра ваіну ва Украіне.

Мы трымаемся. Мы разумеем гэтыя правакацыі і трымаемся. Лепш благі мир, чым добрая ваіна. Таму што нас па-ранейшаму спрабуюць уцягнуць у ваіну ва Украіне. Мэта адна — адным махам разабрацца і з Расіяй, і з Беларуссю. Яны нібыта перажываюць, зацяляюць з Украінай, што яны не хацелі б, каб беларускія войскі увярваліся праз паўночную граніцу Украіны ва Украіну. Ды не слухайце іх. Яны будучь рады, я гэта ведаю дакладна, калі б мы туды ўвайшлі. Ім гэта трэба. Таму што заганана адтуль. І пляваць ім на бэльбы мірных жыхароў. У іх палітыка — ва украінскіх палітыкаў і прэзідэнта — адна: чым больш загіне украінцаў, тым больш ён будзе крычаць на ўвесь свет аб зверствах фашыстаў з Расіі і Беларусі.

Яшчэ раз паўтарю вам тое, што гаварыў год і больш таму: мы ні імкнёмся ваяваць ва Украіне, нам гэта ваіна абсалютна не патрэбна. Таму што мы разумеем, што загінуць зусім многіяго тых, хто засталіся яшчэ жывыя ва Украіне. Там перамолаваюць ў горне гэтай аперацыі сотні тысяч ні ў чым не вiнаватых людзей. Скажу па-народнаму: ведаеце, загінуў і загінуў... А без ног, без рук вярнуць дадому... Як яму жыць? А такіх дзясяткі-дзясяткі тысяч.

Нас правакуюць. Павінен вам далажыць: тры дні таму, можа, крыху больш з тэрыторыі Украіны спрабавалі нанесці удар па ваенных аб'ектах на тэрыторыі Беларусі. Але, дзякуй богу, праціпаветранымі комплексамі «Панцыр» удалося перахапіць усё ракеты, яны былі пушчаны ўзброенымі сіламі Украіны. Што гэта такоё? Нiводны салдат, я вас клітвенна запэўніваю, нiводны салдат Беларусі на тэрыторыі Украіны не ваюе. Я заўсёды кабіў сумлены. Можа, і дарэмна. Вы помніце, калі яны захапілі больш за 70 чалавек нашых дзальнабiшчыцкаў — вадзіцельнік у чым не вiнаватых людзей. Адабралі аўтамабіль, двух забілі. А потым казалі, што гэта была бамбёжка расіян, яны загінулі. І павыразалі ў загінуўх людзей, з трупаў забралі органы, каб не відаць было, што яны іх застрэлілі. Але нашы разабраліся. Гэта што, нацыяналізм? Гэта нацызм, гэта фашызм. Вось гады я сумленна гэта папярэдне скажаў, перш чым мы зрабілі. Давялося правесці спецаперацыю па вызваленні ўсіх — 75 ці нават больш чалавек нашых грамадзян. Інакш я зрабіць не мог.

У выніку чаму скажаць тым, што перажывае, будзе Лукашэнка ваяваць там ці не: «Паслухайце, мы будзем ваяваць, яшчэ раз паўтарю, толькі ў адным выпадку — калі вы пераступіце апошні метр нашай зямлі і ўварэчыце на нашу зямлю, калі вы будзеце забіваць нашых людзей, мы адкажам. Таму як Прэзідэнт скажу: не чапайце маю дзяржаву, не чапайце мой беларускі народ, калі ў вас яшчэ засталася чапуціцкі самазахавання. Калі вы не паразумееце, я таксама хачу вам папярэдне сказаць, каб не ахкалі потым і не вохкалі».

Таму што, ведаеце, цэпла, горача нават, усё расслабліце, усім добра, хлеб ёсць, іншыя прадукты харчавання, адзенне, ніхай нават падаражалі, але яно ўсё ёсць. І нашы беларусы, які заўсёды, расслабліся. Не, вы расслабляйцеся. Мы ваенныя людзі і ведаем, што нам рабіць.

Але хачу папярэдыць «ястрабаў» і сказаць вам адкрыта: «Крыху менш за месяц таму мною аддадзены загад падраздрэзанням Узброеных Сіл узяць пад прыцэл, які цяпер модна гаварыць, цэнтры прыняцця рашэнняў у вашых сталіцах. З усімі вынікаючымі наступствамі. Калі толькі вы асмельцеся нанесці ўдар, які яны плануюць, па Гомеры на поўдні, па Мазьскіым нафта-перапрацоўчым заводзе, па аэрапорце, аэрадроме ў Луніныці або Брэсце, адкаж будзе імгненны. Імгненны проста, у адну секунду! Чым адказаць у нас ёсць. І не толькі тым, аб чым мы гаварылі нядарна з Прэзідэнтам Расіі (я да гэтага даўно рыхтаваўся, помніце, я вам усё час гаварыў) — «Паланэзье», ракетная вытворчасць і іншае). Вы цалкам знаходзіцеся пад ударам гэтых ракет. І я не буду глядзець, хто там у офісах ці ў палацах сядзіць. Адказваць будзем жорстка і рашуча».

Але я не хачу, каб заўтра, пачушышы тое, што я скажаў сёння, усё заявілі, што Лукашэнка там нешта зноў «плага, брагзеае зброй!»... Не лягаю і не брагзаю. Я скажаў, а яны ніхай думваюць. Гэта мае паўнамоцтвы. Гэта мае функцыі як Прэзідэнта — абараняць сваю зямлю.

І мы ні ў якім разе нікога не падохам, мы не хочам ніякія «сувалкскія калідоры» прабіваць. Мы гэтага не хочам. Не трэба нас шантажыраваць. Вы нас не чапайце, я мы вас не зачэпім. Калі палякі хочучь паваяваць — калі ласка, ва Украіну. Ідзіце, паспрабуйце супраць Расіі ваяваць.

Яшчэ адзін факт. Некалькі дзён таму літаральна. Вы ведаеце, там ужо быў батальён, цяпер полк «мяя» Каліноўскага ва Украіне з нашых збеглых і іншых. Ну іх як было батыён, ці колькі чалавек, так і засталася. Але батыён не гучыць — полк, каб прыйшоў. Трапілі пад абстрэл артылерыі расійскай. Паглядзелі: ды не, мы гэтага не хацелі, мы ж рыхтуемся да таго, каб вярнуцца і тут зрынучь рэжым. Трапілі пад абстрэл, пачаўся бой. І «цякчы». Разам з украінцамі. Нашых некалькі дзясяткаў там збеглі і ўкраінцаў. Дваццяць чалавек з нашага палка Каліноўскага там засталіся.

Я гэтаму не радуюся, хоць гэта не проста працўнікі! — гэта ворагі беларускй дзяржавы. Але ж яны беларусы, паехалі адсюль абараняць Украіну, а гадоўнае, рыхтаваць і збегчы, каб вярнуцца і тут ваяваць. Але ж мы

ведаем, хто іх туды паслаў. Чаму сёння, выступаючы з экранай, ціхушкі, лахушкі і іншыя не гавораць, што яны кінулі ў пекла людзей, паабядаўшы ім добра заплатацц, і гэтыя дваццяць чалавек загінулі? Хто перад бацькамі іх адкажа? Пытанне рытарычнае. Думай, нашы блогеры і журналісты з гэтым разбяржруцца. І ніхай нашы спецслужбы дадучь гэту інфармацыю нашаму грамадству. Ну вось, даваялася...

Таму сядзіце дома, займайцеся сваёй справай. Усё застаецца па-ранейшаму, аб чым я вас прасіў. Студэнты, вучні ў школах павінны вучыцца, рабочыя павінны каля станка працаваць, сяляне павінны ў полі вырошчваць збожжа, палітыкі павінны вырацоўваць стратэгію, сяходзячы з сённяшняга дня, разам з парламентарыямі і іншай часткай эліты нашага грамадства. Кожны павінен цяпер займацца сваёй справай. Дысцпліна і стараннасць — пытанне нумар адзін. Калі мы будзем вось так паводзіць сябе, нам не страшна ніякая ваіна. Больш таго, гэтай ваіны не будзе.

Калі мы гаворым аб тым, што не будзе ваіны, мы, вядома ж, маем на ўвазе гарачую фазу гэтай ваіны. Што датычыцца наогул сучаснай ваіны, яна даўно ўжо ідзе супраць Рэспублікі Беларусь.

Першы яе этап мы вытрымалі ў 2020 годзе. Мы падавілі гэтых нягоднікаў. Гэта ваіна была разгорнута перш за ўсё (і называецца гібрыйнай) ў сродках масавай інфармацыі. Далей нас пачалі душыць і нахільчаць па дыпламатычных каналах. Далей кібератакаі на нашых людзей і нашы аб'екты. Гэта вельмі небяспечны від процістаяння — кіберваіны. Далей эканамічнае удурэнне. Гэта тыя санкцыі, агідныя і незаконныя, якія ўводзяць супраць нас заадно з Расіяй. Трэба Расію ўтапіць, а каб праз Беларусь не абышлі гэтыя эканамічныя санкцыі, туды і Беларусь. Ваенны шантаж. Я ўжо вам навізаў факты.

Што далей? Я не думаю, што ў Еўропе зноўдучка вар'ятаў, якія гатовы выканаць загад Вашынгтона. Вашынгтону гэта пофиг усё, прабачце мне. Яны думваюць, што яны чарговы раз, як у мінулай ваіне, свахаюцца за акіянам і набоўць свае кішні, доллар будць друкаваць на ўвесь свет і гэтак далей. Не, у сучаснай ваіне свахацца ці за якім акіянам не атрымаецца. Але ж еўрапейцы, і гэта дакладна ведаю, які і многія іншыя, не хочучь гэтай ваіны. Але няма палітыкаў. Няма Шыркаа, няма Коля. Я іх помню, добра ведаў іх. І нават Меркель няма. Хто там ва ўладзе, вы ведаеце: рот раскрыў, глядзець і бегчы насустрчач начальніку з Вашынгтона, падаючы, падымваючыся, каб прывітацця і іншае — вось сучасныя палітыкі. І не толькі ў Еўропе. І гэтых бедных еўрапейцаў, якім абсалютна не патрэбна ваіна (яны прывыклі да камфортнага жыцця больш, чым мы з вамі), няма каму іх сёння абараніць.

Таму мы, у тым ліку і я ад вашага імя, усё часцей звяртаюся да іх: «Давайце жыць дружна!». Хочаць прыхеаць да нас за солю, калі ласка, граніца адкрыта. Ні кавід не перахаджае, нічога, і візы не трэба. Хочаце сухое галлэ... Веңце ў аўтамабіль жы вывозіць, каб зiмiць паліць у печы. Мы вырабляем дастаткова пелет, мы вам перададзям, колькі трэба. Хоцце аўтамабіль запрэчыць палівам, якое ў нас у тры разы таннейшае, ну прыязджайце, запрайце. Дайшлі да таго — літоўцы (палітыкі брыдкі) сваіх людзей не пускаюць да нас, каб яны маглі прыхеаць і купіць самае надзённае. Гэта ж звычайныя людзі.

Чаму я зрынўаў рашэнне наконт бязвізу? Таму што ў асноўным прыязджалі да нас суседзі, вось якія цераз граніцу жылі. А хто гэта такія? Вы думаеце, што там няма людзей з нашай крывёй беларускай? Ды вельмі шмат. Гэта ж нашы людзі, сваёй пахаваны іх. Літоўцаў, латышоў, палякаў. Мы ж па-чалавецка да вас адносiмся. Яны ж прыязджаюць дадому і гавораць: «Так хлусяць нашы, ды беларусы нармальныя, краіна нармальная, там можна жыць, самая бiспечная». А ім гэта не трэба. Пачалі дыпакаць сваіх людзей, каб яны не ехалі сюды. Гэта што за палітыка? Дык вы ж нас вучылі правам чалавека, свабоды... І дзе гэтыя правы чалавека, дзе гэтыя свабоды? А я ж вам заўсёды аб гэтым гаварыў з першага дня свайго прэзідэнтства (дзякуй богу, не адзін дзясятка). І шмат хто ў Беларусі гэтаму не верыў. Усё хацелі жыць, як на Захадзе. Ну і паехалі нашы, пара-тройка тысяч. Дзевяноста... Журналісты гавораць не 95 працэнтаў, які я кажу, а 97 працэнтаў прасяцця назад. Калі ласка, вяртаецца. Але калі вы ўчынілі злачынства, за яго трэба проста адказаць. Усё роўна там будзе горш. Ну, хто хоча з'ездзіць, калі ласка, мы не перашкаджаем. Але майце на ўвазе, што вярнуцца будзе больш складана. Мы аб'ядземся, мы вытрымаем, мы выстаім, мы справімся, як спраўляемся да гэтага часу.

Але прашу вас улічыць, дарагія беларусы, таго свету, які быў у планетарным маштабе ўчора, ні сёння, ні заўтра ўжо не будзе.

Мы сёння, ведаеце, вось неяк звяртаем больш увагі, як у народзе кажуць, зсяродзіліся на збожжы, на Украіне, на гэтых вёс д'отлях. Гадоўнае не гэта. Гадоўнае ў тым, што з'явіліся новыя гульцы, магутныя, моцныя, на міжнароднай арэне. Не буду іх называць. І яны не згодны з аднапалярным светам, з аднапалярным уладкаваннем гэтага свету. Яны хочучь шматпалярнасці. Тыя ж кітаіцы, індусы. Паўтара мільярда Індыя. Больш за 1,2 млрд у Кітаі. Тая ж магутная ў ваенных адносінах і эканамічных Расія. І многія іншыя. Яны за шматпалярны свет.

А амерыканцам шматпалярны свет не патрэбны. Патрэбны аднапалярны. Таму што там яны кіруюць праз доллар. Друкуючы гэтыя доллары, ствараюць сваёе магутнае ўзбраенне. Вывелі гэтае узбраенне ўжо ў космас. Стварылі самае сучаснае ўзбраенне. І хочучь кіраваць усім светам. Вы паглядзіце, якія актывізаваліся не толькі ў НАТА — Паўночнаатлантычным блоку. Яны арганізуюць, падобную да НАТА, ствараюць ужо ў Ціхім акіяне — АUKUS так званы. Помніце: англасаксы Індыю падключылі, Аўстралію. Супраць каго? Супраць таго, хто сёння падняўся нараўне з імі, — супраць Кітая. Таму гадоўна прычына — амерыканцы хочучь дамінаваць, яны хочучь свет утрымаць у ранейшых рамках, яны хочучь гэтага аднапалярнага свету. І таго, хто па-

дымае гафты, — пачынаюць бамбіць. Ну што, вызваліліся ж. Я ж вам казаў, калі ў Афганістане амерыканцы беглі, вызваліліся ж сотні тысяч людзей, якія нікога не ўмеюць рабіць, акрамя як ваяваць. Ім жа трэба даць работу. Ну вось работа знайшлася — ва Украіну.

Таму прычына ў зараджэнні новых адносін у свеце. Шматпалярнасці. Вы паглядзіце, як у вяду глядзеў, сёння ідзе барацьба не толькі за нашу прастору постсавецкую, еўрапейскую частку. Сёння разгарнулася барацьба за Сярэдняю Азію, дзе і нашы савецкія рэспублікі. Вы помніце, пасля Казахстана я скажаў: «Наступным будзе Узбекістан, паглядзіце, не прызавяць гэта». Мы многія факты прыводзілі ўзбекам. Яны нават неяк прыводзіліся на мяне, калі я на адным з самітаў гэта скажаў. А што адбылося ўчора? Каракалпакская рэспубліка (каля палавіны Узбекістана), нібы там штосьці ў Канстытуцыі не так адлюстравана будзе. Вось яна паднялася. Ды не, Узбекістан пачалі гайдаць. І сёння ўжо зацяляюць, што нам іншаз